

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 6/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou G., s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. I. T. LL.M., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení čl. 1 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. Kc 207/11-10 zo 7. októbra 2011, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 105/2010 z 21. júna 2011 a rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 27 C 620/1999 zo 14. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti F., s. r. o., B. (ďalej aj „sťažovateľ“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou G., s. r. o., K., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. I. T. LL.M., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl.

20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení čl. 1 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listiny“) oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) uskutočneným prostredníctvom Krajskej prokuratúry v Košiciach sp. zn. Kc 207/11-10 zo 7. októbra 2011 (ďalej len „oznámenie zo 7. októbra 2011“), rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 105/2010 z 21. júna 2011 (ďalej len „rozsudok z 21. júna 2011“) a rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27 C 620/1999 zo 14. januára 2010 (ďalej len „rozsudok zo 14. januára 2010“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom zo 14. januára 2010 rozhodol vo veci žalobcov – L., a. s. (ďalej aj „žalobca v I. rade“), a Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky (ďalej aj „žalobca v II. rade“, spolu len „žalobcovia“) – proti žalovaným A., a. s. (ďalej len „žalovaný v I. rade“) a F., s. r. o. (ďalej len „žalovaný v II. rade“, spolu len „žalovaní“), tak, že určil, že vlastníkom nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. ..., vedenom Správou katastra Košice pre okres K., obec K., katastrálne územie B., ktoré boli predmetom tohto sporu, je žalobca v I. rade, ktorý vstúpil do konania na základe uznesenia okresného súdu z 23. februára 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 3. apríla 2007, na miesto pôvodného žalobcu – S.

Na základe uznesenia okresného súdu zo 7. septembra 2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13. októbra 2007, do konania v predmetnej veci na strane žalovaného v I. rade vstúpil ako žalovaný v II. rade sťažovateľ. Návrh na pristúpenie sťažovateľa do konania podal žalobca v I. rade a ako jeho dôvod uviedol, že sťažovateľ nadobudol vlastnícke právo k sporným pozemkom od žalovaného v I. rade na základe kúpnej zmluvy z 22. apríla 2003 a kúpnej zmluvy z 2. júna 2005.

V ďalšom priebehu konania uznesením okresného súdu z 11. marca 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. apríla 2008, bolo rozhodnuté, že do konania pristúpi na strane žalobcu v I. rade ako žalobca v II. rade.

Sťažovateľ uviedol, že okresný súd rozsiahlu písomnú a ústnu argumentáciu žalovaných (sťažovateľa a žalovaného v I. rade), ako aj ich návrhy na vykonanie dôkazov „odignoroval“. Okresný súd rozsudkom zo 14. januára 2010 návrhu na určenie vlastníckeho práva žalobcov v predmetnej veci vyhovel. V rámci odôvodnenia rozsudku zo 14. januára 2010 sa okresný súd „obmedzil na útržkovité informácie, ktoré boli zo skutkovej a právnej argumentácie Sťažovateľa vytrhnuté z kontextu, nebral do úvahy dôkazy, argumentáciu a tvrdenia podporené navrhovanými dôkazmi zo strany Sťažovateľa a žalovaného v I. rade a v plnej miere sa stotožnil s argumentáciou žalobcov bez potreby skúmať predložené dôkazy a vykonať navrhované dôkazy zo strany Sťažovateľa.“. Proti rozsudku okresného súdu zo 14. januára 2010 podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom krajskému súdu navrhol, aby žalobu žalobcov zamietol v celom rozsahu, predovšetkým z dôvodov podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Krajský súd rozsudkom z 21. júna 2011 potvrdil rozsudok okresného súdu zo 14. januára 2010 a zároveň v jeho odôvodnení uviedol, že sa v zmysle § 219 OSP s dôvodmi uvedeného rozsudku okresného súdu stotožňuje.

Sťažovateľ na účely zabezpečenia ochrany svojich práv následne 26. augusta 2011 podal na generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania z dôvodov uvedených v § 243e ods. 1 OSP.

Oznámením zo 7. októbra 2011 (doručeným sťažovateľovi 17. októbra 2011) bol sťažovateľ vyrozumieť generálnou prokuratúrou, že rozsudok okresného súdu zo 14. januára 2010 a rozsudok krajského súdu z 21. júna 2011 „sú zákonné a keďže neboli zistené pochybenia v konaní a rozhodovaní oboch súdov, ktoré by bolo treba napraviť podnet na podanie mimoriadneho dovolania bol odložený“.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti poukázal na judikatúru ústavného súdu a následne reagoval na argumenty uvedené v odôvodnení rozsudku okresného súdu zo 14. januára 2010, s ktorými sa v celom rozsahu v odôvodnení svojho rozsudku z 21. júna 2011 stotožnil

krajský súd. V rámci svojej argumentácie sťažovateľ uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení svojho rozsudku zo 14. januára 2010 zaoberal právnymi predpismi existujúcimi „za minulého režimu“ (§ 27 Hospodársky zákonník č. 109/1964 Zb., ktorý však neupravoval právne postavenie štátneho podniku, ktoré bolo upravené na krátky čas len zákonom č. 88/1988 Zb. o štátnom podniku a následne zákonom č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov), ktoré sú v predmetnom prípade absolútne irelevantné. Následne sťažovateľ popísal genézu vzniku a vývoja právneho predchodcu žalovaného v I. rade (S., š. p.), ktorú okresný súd podľa neho nevzal do úvahy napriek tomu, že práve od nej je možné odvodiť jeho oprávnenie k sporným pozemkom.

Krajský súd sa k uvedeným skutočnostiam postavil identicky, keď sa v rozsudku z 21. júna 2011 zameril na právnickú osobu S., š. p., a v dvoch odsekoch stručne vysvetlil, že tento podnik bol len „správcom socialistického vlastníctva a k prechodu predmetných pozemkov malo dôjsť na základe privatizačného projektu“. Krajský súd ignoroval dôkazy, podľa ktorých obsahom privatizačného spisu boli aj sporné pozemky, vlastníctvo ku ktorým prešlo zo S., š. p., na C., a. s. Sťažovateľ teda sporné pozemky nadobudol na základe kúpnych zmlúv v dobrej viere od žalovaného v I. rade „ako výlučného vlastníka a ten bol vedený aj na predmetných listoch vlastníctva č. ... a č. ... ako výlučný vlastník“. Tvrdenie okresného súdu v odôvodnení rozsudku zo 14. januára 2010, podľa ktorého sťažovateľ nadobudol vlastnícke právo k sporným pozemkom od nevlastníka, a preto sú dotknuté kúpne zmluvy absolútne neplatné, s ktorým sa krajský súd stotožnil, sa preto nezakladá na pravde.

Okresný súd nevyhovel návrhu sťažovateľa „preveriť privatizačný spis na FNM SR“, ktorého cieľom bolo preukázanie skutočnosti, že vlastníkom sporných pozemkov bola C., a. s., ako ani ďalším návrhom na dokazovanie zo strany žalovaného v I. rade (preverenie obsahu spisového materiálu leteckých archívov ČR, SR a ostatných).

Sťažovateľ bol nútený ním navrhované dôkazy zabezpečiť v konaní sám, čo však nebolo možné v celom rozsahu. Listinný dôkaz, ktorý v konaní sťažovateľ zabezpečil – notárska zápisnica z privatizačného spisu, „však vo významnej miere môže ovplyvniť

a zmeniť optiku vnímania celého sporu v spojení s pochopením genézy vývoja žalovaného v I. rade a histórie katastra nehnuteľností, evidencie zápisov práv k nehnuteľnostiam v minulosti“.

V sťažnosti sťažovateľ následne chronologicky popísal prechod vlastníckeho práva k sporným pozemkom v čase od roku 1920 až do roku 1989 na právnych predchodcov žalovaného v I. rade s cieľom preukázať, že už v rokoch 1969 až 1989 tu existoval S., š. p., podnik pre leteckú činnosť, ktorý nakladal so spornými pozemkami ako vlastník, pretože vykonával svoju činnosť, pre ktorú boli tieto pozemky nevyhnutnou súčasťou. Túto skutočnosť potvrdila výpoveď svedka Ing. Š. S., ktorú okresný súd pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy v spojení s faktom, že v období rokov 1950 – 1989 neexistoval orgán, ktorý by bol poverený správcovstvom, resp. aktualizáciou informačného systému o vlastníckych vzťahoch k nehnuteľnostiam v extraviláne, a taktiež právo hospodárenia k sporným pozemkom nebolo evidované v katastri nehnuteľností v prospech S., š. p.

Na základe uvedeného dospel sťažovateľ k záveru, že pokiaľ by súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci preskúmali všetky skutkové okolnosti a vykonali dôkazy, ktoré v konaní navrhoval, nedospeli by k takému právnomu záveru, aký prezentovali vo svojich rozsudkoch.

Sťažovateľ poukázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu z 21. júna 2011, v ktorom na jednej strane priznáva vlastnícke právo k predmetným pozemkom S. ako správcovi, ktoré neskôr prešlo na žalobcu v II. rade (Ministerstvo dopravy pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky) a následne žalobcu v I. rade (L.), avšak v prípade žalovaných *„nie je ochotný pripustiť a tvrdí, že S., podnik pre leteckú činnosť bol len správcom (S. bola tiež správcom) v zmysle socialistického vlastníctva a na S., š. p. nemohlo prejsť žiadne oprávnenie nakladať s predmetnými pozemkami a teda nemohli byť súčasťou privatizačného procesu“.*

Krajský súd v rozsudku z 21. júna 2011 (s. 12 ods. 4) uviedol, že *„Pokiaľ tento podnik bol správcom národného majetku, mohlo dôjsť k prevodu štátneho majetku*

do vlastníctva novozriadenej akciovej spoločnosti C., a. s. výlučne na základe privatizačného projektu.“

Súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci otázku, či tento podnik bol, alebo nebol správcom, resp. mal oprávnenie nakladať s národným majetkom, nikdy neskúmali napriek tomu, že žalovaní o jej preskúmanie niekoľkokrát v konaní požiadali.

Sťažovateľ v rámci konania upozornil okresný súd, ako aj krajský súd, že *«súčasťou spisu privatizácie majetku S., š. p. ako štátneho podniku na F. je aj zakladateľská listina pre C., a. s. vo forme notárskej zápisnice, s ktorou je neoddeliteľne zviazaná aj „Špecifikácia nehnuteľností vkladaných do majetku spoločnosti C., a. s.“, a to bez údajnej poznámky, že pozemky pod budovami nie sú vlastníctvom C., a. s.»*. Následne okresný súd požiadal, aby vyzval F. na predloženie uvedenej notárskej zápisnice sp. zn. N 231/92, Nz 215/92, a to ešte v roku 2008 a tiež v roku 2009. Okresný súd však na túto požiadavku nereagoval, a preto sťažovateľ na poslednom pojednávaní v tejto veci predložil uvedený listinný dôkaz sám. Okresný súd napriek tomu uvedený dôkaz nevzal do úvahy s odôvodnením, že pre daný spor nemá význam.

Podľa názoru sťažovateľa v konaní bolo preukázané, že *„nielen budovy, ale aj pozemky nachádzajúce sa pod týmito budovami prešli počas privatizačného procesu z F., ktorý ich prijal od S., š. p., na C., a. s.“*.

Okresný súd pri rozhodovaní nesprávne vyhodnotil výpoveď svedka Ing. Š. S., ktorý vypovedal, že *„nikdy neplatili nájom za predmetné pozemky, nájomná zmluva bola uzavretá pro forma, aby neboli obmedzovaní vo svojej podnikateľskej činnosti súvisiacej s bezprostredným používaním týchto pozemkov“*. Na druhej strane sa okresný súd *„plne stotožnil s výpoveďou svedkyňi Ing. H. S., ktorá tvrdila, že C., a. s. platila nájomné, avšak úhradu faktúr resp. výpis z účtovníctva L. nepredložila“*.

Súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci podľa sťažovateľa posudzovali meritum veci jednostranne a zaujato, hoci „*sa na danú právnu vec mali pozerat' z pohľadu existencie duplicitného vlastníctva k predmetným pozemkom*“.

Podľa sťažovateľa súdy zúčastnené na rozhodovaní v predmetnej veci boli v prípade žalobcov «*schopné akceptovať nielen hmotnoprávne, ale aj procesnoprávne postavenie žalobcov a ich vzájomné prepojenie napr. cit. strana 12 odsek 1 rozsudku Krajského súdu Košice, že „S. bola nepochybne právnickou osobou a po jej zrušení sa jej právnym nástupcom stalo M. a T.“*», avšak „*takú istú mieru logického posúdenia vzťahov a súvislostí z pohľadu hmotného a aj procesného práva už obidva konajúce súdy neboli schopné aplikovať v prípade žalovaných a teda Sťažovateľa*“.

Sťažovateľ následne zopakoval svoju argumentáciu týkajúcu sa absencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcov na podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva k sporným pozemkom (z dôvodu, podľa ktorého bol právny predchodca žalobcov len správcom sporných pozemkov), ktorú predložil v konaní podaním zo 17. júna 2008. Zároveň sťažovateľ v tomto podaní vyjadril nesúhlas s uznesením okresného súdu z 11. marca 2008, ktorým do konania v tejto veci vstúpil na strane žalobcu žalobca v II. rade (Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky), a to z dôvodu absencie jeho hmotnoprávneho oprávnenia k sporným pozemkom. Na žalobcu v II. rade (Ministerstvo dopravy pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky) podľa sťažovateľa mohli prejsť len práva spojené so správou majetku zvereného Slovenskej správe letísk (právny predchodca žalobcov), a nie vlastnícke právo.

V závere sťažnosti sťažovateľ zhrnul svoju argumentáciu smerujúcu proti odôvodneniu rozsudku okresného súdu zo 14. januára 2010 a rozsudku krajského súdu z 21. júna 2011 takto: „Máme za to, že vo vyššie uvedených konaniach bolo dostatočne preukázané, že Sťažovateľ pri nadobudnutí predmetných pozemkov konal v dobrej viere, keď v zmysle výpisov z listov vlastníctva pôvodného vlastníka pozemkov nemal dôvod na pochybnosti ohľadne vlastníckeho práva k takýmto nehnuteľnostiam. Konajúce súdy nedostatočne vykonali dokazovanie, pričom dôkazy navrhnuté Sťažovateľom bud'

bezdôvodne nevykonali alebo ich svojvoľne zamietli. Ďalej máme za to, že konajúce súdy sa dostatočným a predovšetkým ústavne konformným spôsobom nevysporiadali s tým, či Sťažovateľovi ako nadobúdateľovi nesvedčí v danej veci dobrá viera, ak nadobudol predmetné nehnuteľnosti od nevlastníka. Vo všeobecnosti môžeme povedať, že princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je možné chápať ako jeden z kľúčových prejavov princípu právnej istoty, ktorý je odvoditeľný z normatívneho princípu právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vlastnícke právo ďalšieho nadobúdateľa, ktorý nadobudol svoje vlastnícke právo v dobrej viere predtým, ako bolo odvolacím súdom potvrdené vlastnícke právo žalobcu v 1. rade, požíva ochranu v zmysle čl. 11 Listiny základných práv a slobôd a v súlade s ústavnými princípmi právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv vyplývajúcich z pojmu demokratického právneho štátu, a nezaniká.

Ak by sme akceptovali výklad, že zánikom kúpnych zmlúv z akéhokoľvek dôvodu, na základe ktorých pôvodný vlastník nadobudol predmetné pozemky ako prvý, by si ďalší vlastník a teda Sťažovateľ, ktorý nadobudol takéto pozemky derivatívne, nikdy nemohol byť istý svojim vlastníctvom, pričom takýto výklad zjavne nezodpovedá princípu materiálneho právneho štátu. Tým, že sa konajúce súdy dostatočne nezaoberali otázkou dobrej viery Sťažovateľa porušili vo vzťahu k nemu čl. 11 Listiny základných práv a slobôd, nakoľko nerešpektovali záver, že vzťah medzi zmluvnými stranami nemôže mať vplyv na riadne nadobudnutie vlastníckeho práva tretích osôb a iba stroho konštatovali kľúčovú otázku dobrej viery Sťažovateľa odkazom na zásadu, že nikto nemôže nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka.

Odhlídnuc od vyššie uvedeného si dovoľujeme taktiež vyzdvihnúť zásadu materiálnej publicity katastra nehnuteľnosti, ktorá má chrániť toho, kto koná v dôveru v pravdivosť a úplnosť zápisov v katastri nehnuteľností v spojení s princípom dobrej viery t. j. dôvery v kataster nehnuteľností. Sťažovateľ jednoznačne konal v dobrej viere, keď nadobudol vlastnícke právo k pozemkom od subjektu, ktorý bol v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník nehnuteľností, pričom nebolo jeho povinnosťou zisťovať, či údaje zapísané v katastri nehnuteľností zodpovedajú skutočnému stavu a či sú pravdivé.

Záverom dávame do pozornosti judikát Ústavného súdu Českej republiky ÚS 165/11 zo dňa 11. 05. 2011, ktorý znamená významný prelom v zásade nemo plus iuris v prospech ochrany dobrej viery aplikovateľný aj na uvedené právne pomery.»

Generálna prokuratúra prostredníctvom krajskej prokuratúry v danej právnej veci rovnako ako okresný súd a krajský súd rozhodla «v rozpore s ústavnými princípmi právnej istoty a ochrany nadobudnutých práv vyplývajúcich z pojmu demokratického právneho štátu a v rozpore so základnými princípmi čl. 47 ods. 3, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, keď nevykonali ani jeden z navrhovaných a predkladaných dôkazov...

Ochrana práv a právom chránených záujmov Sťažovateľa bola rozhodnutiami konajúcich súdov a nečinnosťou Generálnej prokuratúry vo významnej miere ohrozená aj napriek skutočnosti, že Sťažovateľ bránil svoje práva a právom chránené záujmy na súde v domnienke, že ich chráni na nestrannom a nezávislom súde, kde v konaní by si zároveň mali byť všetci účastníci navzájom rovní. Konajúce súdy nezabezpečili rovnosť účastníkov v konaní a tzv. „rovnosť zbrani“ keď pod tlakom verejnej moci a svojim prepjatým formalizmom v aplikácii právnych noriem porušili už vyššie uvedené ústavné princípy.»

Na základe uvedeného sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd vyslovil, že jeho základné práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj podľa čl. 11, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny boli rozsudkom okresného súdu zo 14. januára 2010, rozsudkom krajského súdu z 21. júna 2011, ako aj oznámením zo 7. októbra 2010 porušené, a priznal mu náhradu trov konania.

Sťažovateľ taktiež požiadal o vydanie dočasného opatrenia, ktorým ústavný súd odloží vykonateľnosť rozsudku okresného súdu zo 14. januára 2010, rozsudku krajského súdu z 21. júna 2011, ako aj oznámenia zo 7. októbra 2010, uloží súdom zúčastneným na rozhodovaní v predmetnej veci, aby sa dočasne zdržali vykonávania týchto právoplatných rozhodnutí, a zároveň uloží žalobcovi v I. rade, aby sa dočasne zdržal oprávnenia výkonu vlastníckeho práva k predmetným pozemkom priznaného mu právoplatnými rozhodnutiami súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojich označených práv rozsudkom okresného súdu zo 14. januára 2010 a rozsudkom krajského súdu z 21. júna 2011, ako aj oznámením zo 7. októbra 2011. Podstata námietok sťažovateľa spočívala v tom, že k porušeniu jeho práv malo dôjsť v dôsledku toho, že súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci, ako aj generálna prokuratúra dospeli k nesprávnym právnym záverom v dôsledku nesprávneho, resp. nedostatočného zistenia skutkového stavu.

II.A K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu zo 14. januára 2010

V súvislosti s námietkou sťažovateľa smerujúcom proti rozsudku okresného súdu zo 14. januára 2010 ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej opakovane vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

V konaní vedenom na okresnom súde mal sťažovateľ možnosť dovolávať sa ochrany svojich práv a slobôd podľa § 201 a nasl. OSP v rámci odvolacieho konania na krajskom súde. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať rozsudok okresného súdu zo 14. januára 2010 z uvedeného dôvodu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal krajský súd, ktorý rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozsudku. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

II.B K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu z 21. júna 2011

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie označených práv rozsudkom krajského súdu z 21. júna 2011, v ktorom podľa neho došlo k nesprávnej aplikácii príslušných hmotnoprávnych a procesnoprávnych predpisov na skutkové okolnosti tohto prípadu.

V zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Zo sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 3 Co 105/2010 bolo skončené jeho rozsudkom z 21. júna 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 1. augusta 2011. Sťažnosť sťažovateľa zo 6. decembra 2011 bola ústavnému súdu doručená 8. decembra 2011.

Sťažovateľ síce následne podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania adresovaný generálnej prokuratúre, tento však nie je účinným právnym prostriedkom, ktorý právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje každej osobe na ochranu jej základných práv alebo slobôd. Inak povedané, samotný podnet na podanie mimoriadneho dovolania nie je iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že podľa jeho ustálenej judikatúry mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 OSP neukladá totiž povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodnúť o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, že zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02).

Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa namietaného porušenia práv rozsudkom krajského súdu z 21. júna 2011 bolo potrebné odmietnuť ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.C K namietanému porušeniu práv oznámením zo 7. októbra 2011

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie

vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Ako je zrejmé, sťažnosť sťažovateľa v tejto časti smeruje proti označenému oznámeniu a postupu generálnej prokuratúry, ktorým malo dôjsť k porušeniu uvedených práv, a to z dôvodu, že generálna prokuratúra nevyhovela jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na vyhovenie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť.

Aj vo svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 21/05). Z toho dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 14/04, III. ÚS 261/07, III. ÚS 317/07).

Predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. OSP. Z týchto ustanovení možno bez akýchkoľvek pochybností vyvodit', že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého patrí iba generálnemu prokurátorovi. Citovaná právna norma neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Voľná úvaha generálneho prokurátora o tom, či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie, je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené.

V namietanom prípade generálna prokuratúra oznámením zo 7. októbra 2011 vyrozumela sťažovateľa, z akého dôvodu nevyhovela jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. V rámci odôvodnenia svojho právneho názoru generálna prokuratúra poukázala na príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ako aj na

konkrétne skutkové zistenia súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci, s ohľadom na ktoré podľa nej správne rozhodli, keď určili, že vlastníkom sporných pozemkov je žalobca v I. rade.

Ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra sa podnetom sťažovateľa riadne zaoberala, pričom svoj postup a závery riadne zdôvodnila. Tým, že nerozhodla v súlade s predstavami a očakávaniami sťažovateľa, ešte neznamená, že porušila jeho v sťažnosti označené práva.

Z týchto dôvodov ústavný súd už na predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bezpredmetné rozhodovať o sťažovateľovom návrhu na odloženie vykonateľnosti rozsudku okresného súdu zo 14. januára 2011 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 21. júna 2011, ako aj oznámenia zo 7. októbra 2011 v konaní pred ústavným súdom, ako aj ďalších jeho nárokov uvedených v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2012